NITS D'INSOMNI

6:00 del matí, despertador, dutxa, roba, entrepà, got de llet, raspall, dents, sabates, bossa i fora que es fa tard. Bus, deu minuts caminant fins l'institut, institut, m'assec, trec l'estoig i la carpeta, sospir. 8:30, comencem. Classe, classe, pati, classe, classe, pati, classe, miro el rellotge, classe. 15:00, escapo de l'institut, entrepà ràpid que tinc anglès, anglès, surto, camino fins a l'estació, bus, casa, bereno, faig el ronso, el desfaig, deures, calculo quatre operacions, em distrec, em torno a centrar, estudio una mica més. 21:00, hora de sopar, paro taula, sopo, la desparo, torno a estudiar, demà examen. 23:00, em moro de son, estudio. 24:00, intento estudiar però se'm tanquen les parpelles, em despullo, pijama, llit.

I estic estirada sota la flassada, foscor total, silenci absolut, i tinc els peus gelats. Em recargolo per trobar la posició més còmoda i abans de trobar-la ja he perdut el son que em bressolava. M'assetja el que no he fet durant el dia, em tortura la consciència; "perds el poc temps que tenim", diu. Necessito, com tots hem necessitat algun cop, penedir-me dels camins que no prenc, enyorar aquells que manquen. Quan no puc més m'incorporo, encenc el llum, prenc paper i bolígraf i escric. Lletra a lletra dibuixo el noi que ni em mira, blasfemo contra l'ordre, recordo escenes que oblidava, ploro, ric i sento.
Per primer cop en tot el dia sento i sóc.

Perquè jo sóc aquesta estona que perdo de son, no sóc ni les classes ni els deures ni res del que hagi fet al llarg del dia; sóc la tinta dessagnant-se a cada traç, m'amago entre les línies del que escric. Aquelles línies que queden al fons d'un calaix fins que desapareixen; que desapareixen al mateix temps que aquestes nits es van fent cada cop més escasses.
Ja se sap que l'insomni no és bon aliat per a l'aprovat.

Cafeïna.